



הפתח הלאומי

ט' תשרי ה'תשע"ה 3.10.13

מגזין מס' 299

שבת יום הכיפורים

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

מעלת ההתמדה בענין הפצת המעיינות חוצה

ברית כרותה לתעמולה ועבודה במועצות חכמה ובקירוב הדעת שאינה חוזרת ריקם.

(על פי 'היום-יום' י"ב תשרי)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

אין ליפול ברוחנו לנוכח העובדה שבעולם הזה לא ניתן לפעול שינוי מן הקצה אל הקצה בבת אחת, לא בעצמנו ולא בזולתנו. על כן, אך טבעי הדבר כי המתעורר לפעול אור חיובי בעולם (לשון 'העלם'), ייתקל לא אחת בתגובה צוננת ומשיכת כתף אדישה, או גם בהתנגדות צינית ואף סוערת ובוטה מצד הסביבה. עלינו לגייס סבלנות ואורך רוח כלפי תופעות שמקורן בבורות גמורה, או למטה מזה – כאלה שמקורן בידע שטחי ולוקה בחסר אשר ממילא מעוות ומסלף את אמיתת היהדות. שהרי כלל גדול הוא כי אין להתרעם על מי שהלא נודע והבלתי מוכר מעורר בו אי נוחות וחשש טבעי.

ומבואר בחסידות כי כשמדברים עם יהודי, הנה הנשמה שומעת תיכף ומיד. אך כדי שלא 'ירחפו' הדברים בדרך 'מקיף' בלבד וייקלטו גם בפנימיות, על הנופח להתמיד בנפיחתו. וכאשר המדבר אינו פוסק מלדבר, הרי חזקה לתעמולה שאינה חוזרת ריקם. היינו שסוף סוף חודרים המסרים הפנימיים ומתקבלים גם בשכלו, רגשותיו ועד הנהגתו של ה'מקבל'. אמנם זאת יש לזכור: אשר אין 'להיבהל' מכובד המשימה, משום שאין מוטל על הנופח כי אם נתינת מיטבו במילוי חובתו האישית – לעשות כפי יכולתו את התלוי בו. ואזי, מידה כנגד מידה, מצליחו ה' יתברך כמו שהוא יתברך יכול...

גילוי 'אש התמיד' – מרפא לתחלואי ומכאובי הנפש
השכנת אחדות אמיתית בינינו תלויה ביקיצתה של ה'נקודה היהודית' החבויה בכל נשמה ונשמה מישראל. לפיכך, הנופח בניצוץ האלוקי שבתוכי הלב היהודי ללבותו, מקיים הוא בזה שליחות קודש נצחית – חובתו האישית של כל אחד ואחת מבני עמנו.

המתעורר למלא חובתו זו לנפוח ב'גחלת' חברו, ולו נפיחה קלה ביותר, תורם את חלקו במישרין או בעקיפין לחיזוק היהדות והפצת מסריה הפנימיים חוצה.

ובל 'יוקטן' בעינינו שום דבר קטן שנעשה, כי לעולם אין לדעת מהי משמעותם האמיתית של מעשינו ועד כמה מרחיקת לכת השפעתם.

אין להתפעל מהקשיים

ולמרות שלעתים מתרבים קשיי הנסיונות עד ללא נשוא, ועד שמצד התגברות ההעלמות וההסתרים נדמה כי לריק יגענו ולהבל דמינו... וכלל איננו ראויים לשרת בקודש... מכל מקום, מדגישה תורת החסידות, אין להתפעל מכל אלה! ברית כרותה לתעמולה ועבודה במועצות חכמה (רגישות, הפקת לקחים וכו') ובקירוב הדעת (התמקדות בעיקר, חיות, התמדה וכו') שאינה חוזרת ריקם.

ומה נפלאים דברי הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו הכותב באחת מאגרותיו [שנכתבה בי"ט תמוז, ה'שי"ת (1950)], היא שנת האבלות לאחר הסתלקותו של אדמו"ר הריי"צ, עוד בטרם קיבל על עצמו את הנשיאות]:

העבודה עם הזולת

"...בחוּגים בהם נמצא (האדם) יש לו הזדמנויות טובות מאוד, להביא, בעזרת ה' יתברך תועלת במילוי השליחות עבודה הובילה ההשגחה העליונה אותו לשם.

נחוץ רק לא להיות נפול ברוחו כשנדמה לו שמספר המושפעים קטן, וגם על אלו ההשפעה חלשה מהרצוי.

במה ששייך לכמות יש לזכור שכל יחיד הוא עולם מלא, וכדאי שכל העולם יתמסר להצלת יהודי, אפילו אחד ויחיד, בגשמיות, ומכל שכן ברוחניות.

מעבר לכך, ההשפעה הטובה שמקבל המקבל, איננה נשארת רק אצלו, לאחר זמן הוא משפיע לטובה באופן ישיר או עקיף גם על אנשים אחרים מהחוג הצר או הרחב שלו. כשם שכל אבר הוא חלק מגוף, כך בדיוק יחיד הוא חלק מכלל הציבור.

ועם ההחייאה הרוחנית של היחיד, מתחזק ממילא מצבו של כל הציבור.

במה שנוגע לאיכות, לא ניתן לתאר את גודל הטובה שעושים עם אדם כאשר מסייעים לו להתעלות, ולו במעט יותר, למעלה.

חוץ מזה שלא ניתן לשער את ערך עשיית אפילו עבירה אחת פחות, ומצווה אחת יותר, הרי עבירה הייתה גוררת עוד עבירה ומצווה גוררת מצווה, ועם כל מצווה הוא נעשה יותר מסוגל להבין נכון רעיון אמיתי, ומשתפרת יכולתו להביא את הרעיון מן הכח אל הפועל. ליהודי אחד לחבוש כיפה, לשני תפילין, לשלישי ציצית, רביעי לעורר לאהבת רעים ומידות טובות, חמישי לשמור טהרת המשפחה, שישי ללמד את ילדיו תורה וכן הלאה.

בטח נפגש גם עם יהודים שהקב"ה עזר להם שיוכלו לתמוך כלכלית בהרחבה בעבודה של (הפצת היהדות ומעיינות החסידות)... שיסד... אדמו"ר (הריי"צ) והטיל על העוסקים בכך את המשימה העניפה לעשות כל האפשרי להחזיר את כל התועים והנחשלים בכלל וצעירים בפרט, ליהדות.

יהודי המסייע כלכלית לעוסקים בעבודת ההפצה, לדוגמא, להוציא לאור ולהפיץ מה שיותר עניני דפוס בשפות שונות, נעשה על ידי כך שותף בעבודת ההצלה העצומה שהמנדב עצמו אין בכחו לעשותה, ומובן שזכות (תרומה) זו עושה אותו (את המסייע) ראוי יותר לקבל בקלות את ההשפעה הרוחנית לה הוא זקוק.

קשה לפרט במכתב את כל פרטי אפשרויותיו, איך לעשות את עצמו יותר יעיל, אבל העיקר הוא כפי שהרבי הריי"צ היה רגיל לומר "צריך לדבר פחות ולעשות יותר". כל זה בנוגע לעבודתו עם **שני**, אך ישנה העבודה עם עצמו, שכאן נעמד היצר הרע (ומפריע) בצורה חזקה מאוד – אבל על כך בפעם אחרת..."

וממשיך הרבי במכתב מאוחר יותר לאותו יהודי (כחודש לאחר מכן):

העבודה עם עצמו

"... קיבלתי את מכתבו... עם ההמחאה (תרומתו) עבור העוסקים במלאכת ההפצה.

מה שכותב שרצה לכתוב מכתב יותר ארוך, אבל נמנע מכך, כי הנני עסוק מדי, רצוני להבטיח לו שאני תמיד שמח לקבל מכתבים מפורטים, ואני קורא אותם בעיון הראוי, אבל יתכן, שהמענה שלי מתעכב בשל העבודה הרבה, ורצוני שלא ישמרו טינה, וודאי גם הוא לא ישמור טינה.

בהמשך למכתבי הקודם שתוכנו היה (אודות) הפעולה עם **הזולת**, רצוני להוסיף כאן שורות אחדות על

בכלל העבודה עם עצמו היא בשלושה דברים: תורה, עבודה (תפילה) וגמילות חסדים, וכל זה צריך להיות עם עבודה – לעבוד על עצמו ביגיעה, וכל זמן שזה לא נעשה ביגיעה, העבודה עוד לא כמו שצריך.

כפי שכתוב בתניא פרק ט"ו, שהמלחמה עם היצר הרע דורשת מאמץ הרבה יותר מכפי שהטבע מאפשר, שאז נקראים "עובד אלוקים".

זאת צריך כל אחד למדוד בעצמו היטב, עד כמה הוא מתעסק במלחמה עצומה זו, כמבואר באריכות בתניא פרק ל'.

תקוותי שלא יתרעם על הסגנון הישיר שלי. הנני ממתין לשמוע ממנו בשורות טובות הן בעבודה עם עצמו והן בעבודה עם הזולת..."

מהות העבודה שכל אחד צריך ויכול לפעול עם עצמו. כפי שכבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר (הריי"צ) אמר פעמים אחדות בשיחות: "צריך לעשות עם הזולת, אבל לא לשכוח גם על עצמו".

אך היצר הרע הנקרא 'ערמומי', במילא הוא בא לכל אחד לפי מהותו. ואם הוא רואה שהלה בעל חוש בעסקנות ציבורית... אומר הוא לו: למה לך לעסוק עם עצמך – הרי הצלת נפשות דוחה הכל, וחוש מזוה, אם ביכולתך לגרום לאחרים להיות יותר יראי שמים, וודאי שבנוגע לעצמך כבר אין לך מה לדאוג.

זאת מבקש הרבי להבהיר, שאסור לו להתפתות מה'ערמומי', ויש לבדוק עצמו אם הכל אצלו כמו שצריך להיות על פי תורה ומצוות כפי שחסידות מבארת אותם.

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'תורה', 'חידושי', 'תשובות', 'תפילות', 'תעודות', 'תמונות', 'תקציר', 'תעודות', 'תמונות', 'תקציר'. Below this is a large video player showing a Torah lesson with a man speaking. To the right of the video is a calendar for the month of Tishrei. Below the video and calendar is a grid of video thumbnails, each with a title and a small image. A QR code is also visible on the right side of the grid. At the bottom, there are more links and a search bar.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

Www.tanyaor.com

לוח שיטורים

לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש... (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש.

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע אחד בלבד מידי יום חמישי בשעה 20:30 בדיוק! במושב חמד שבמרכז הארץ, על הכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה. השיעור גם משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

שימו לב: בימי חמישי שבחג הסוכות ובשמחת תורה לא יתקיימו שיעורים.

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:00) במושב חמד, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.



[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל]. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר.

יום הכיפורים

יום הכיפורים הוא יום החתימה. ביום זה נחתם דינו של האדם ושל העולם על כל ימות השנה הבאה. מצד הקדושה העליונה העצומה שמאירה ביום קדוש זה, מתכפרים חטאיו של האדם. אנו, מצדנו מקבלים את קדושת היום על ידי הצום, התפילה והתשובה.

יום הכיפורים במקורות

כשאר מועדי ישראל, המקור ליום הכיפורים הוא בתורה, בספר ויקרא פרק כ"ג פסוקים כ"ז-ל"ב וכך נאמר בפסוקים אלה: **"אך בעשור לחודש השביעי הזה יום הכפורים הוא מקרא קדש יהיה לכם, ועניתם את נפשתיכם והקרבתם אשה לה'.** וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה, **כי יום כפורים הוא לכפר עליכם לפני ה' אלקיכם.** כי כל הנפש אשר לא תעונה בעצם היום הזה, ונכרתה מעמיה. וכל הנפש אשר תעשה כל מלאכה בעצם היום הזה, והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה. כל מלאכה לא תעשו, חקת עולם לדורותיכם בכל מושבותיכם. שבת שבתון הוא לכם ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחדש בערב, מערב עד ערב תשבתו שבתכם" (חודש ניסן הוא החודש הראשון למנין החודשים מן התורה, וחודש תשרי הוא השביעי למנין זה).

מדוע צמים?

יום הכיפורים הוא היחיד בשנה שהציווי להתענות בו נאמר במפורש בתורה.

הצום לא בא רק כדי לכפר על עוונות, כי אם טמונה כאן משמעות נוספת. ביום הכיפורים מתגלה אצל כל יהודי **נקודת היהדות הפנימית**, ולפיכך, בעת כזו יש להתנתק לחלוטין מעולם החומר. האכילה והשתייה, צרכיו הטבעיים הגשמיים של הגוף, מונעים את האדם מלהתחבר ולהרגיש את נפשו הרוחנית. ביום זה, בו מתגלה ופורצת הויתנו הרוחנית אל תוך תודעתנו

הגלויה, אנו צמים כדי להתרומם מעל עולם החומר ואף לובשים לבן כדוגמת המלאכים.

כיצד מכפר יום הכיפורים?

על יום הכיפורים נאמר: **"עיצומו של יום מכפר"**. כלומר, ביום הכיפורים עצמו ישנו כח של כפרה. במשך השנה, כאשר קורה שהאדם חוטא, אזי מוכתמת נשמתו בכתמים שיש לנקותם ולתקנם. אמנם, לאמיתו של דבר, הכתמים והפגמים הינם חיצוניים בלבד, שהרי עמוק בתוכי פנימיותו, מצד נפשו הטהורה והקדושה, כל יהודי הוא טוב, זך ונקי. אלא שהיצר שבו הוא שהחטיאו ואנסו בניגוד לרצונו האמיתי הפנימי.

אמת עצמית ופנימית זו, המוסתרת בדרך כלל כל ימות השנה, מתגלה במלוא זוהרה ביום הכיפורים. אזי, 'עיצומו' של יום זה 'מקלף' את השכבות החיצוניות, ונחשפת ומתגלה עצם הנשמה. התקרבות הקב"ה אלינו ביום הזה, מעוררת את עצמיותנו, בהסירה מעליה את כל השכבות החיצוניות המסתירות ומעלימות על מהותנו האמיתית.

או אז מתגלה כי מצד העצם, אין כאן שום חטא! מתברר, שהיהודי בתוך תוכו הינו חלק אלוקה ממעל, ששום חטא אינו יכול לפגוע או לפגום בטהרתו הפנימית הנצחית. ביום הכיפורים מתגלה היהודי האמיתי!

כל זה מותנה בדבר אחד: **בקיום צום יום הכיפורים.** אם, חלילה, מפרים את הצום, חל הכלל: "אין קטיגור נעשה סניגור". כלומר, בשל הפרת הצום נעשה יום הכיפורים עצמו גורם מקטרג, ואזי אין יום זה יכול לסנגר ולכפר.

מועילים רק בנוגע לעבירות שבין אדם לבוראו. מה שאין כן בנוגע לעבירות שבין אדם לחברו, אין די בתפילה בבית הכנסת. אם פגענו במישהו, יש לפנות אל הנפגע ולבקש את סליחתו, ובאם נגרם לזולת נזק כספי – יש לפצותו.

(מעובד מתוך אתר צעירי חב"ד www.chabad.org)

ואכן, העם היהודי רובו ככולו מקפיד לשמור ולקיים את צום יום הכיפורים כהלכתו.

בין אדם לאדם – יש להיות בן אדם

אמנם החרטה, התפילה, הווידוי וצום יום הכיפורים

יום הכיפורים – הלכה ומנהג

ערב יום-הכיפורים, ט' בתשרי

'כפרות' – להלן עמוד 8.

מרבית בצדקה – רבות הן מעלותיה של מצות הצדקה. בין השאר נאמר על מצות הצדקה כי **"צדקה תציל ממוות"**, וכן: **"חטאך בצדקה פרוק"**. לפיכך מרבית בצדקה בערב יום הכיפורים. סגולה מיוחדת לצדקה בנוגע ליום הכיפורים, שכן מצות הצדקה היא מצוה שבין אדם לחברו וענינה עשיית חסד עם הזולת.

מפסיקים לומר תחנון – החל מיום זה מפסיקים לומר תחנון, עד סוף חודש תשרי, אם כי ביום הכיפורים עצמו אומרים עשר פעמים סדר 'וידוי'.

בקשת עוגה (לעקה) – נוהגים לבקש מגבאי בית הכנסת (או זה מזה) פרוסת עוגת דבש, ומאחלים עם נתינתה שנה טובה ומתוקה. טעם המנהג: באם נגזר על האדם כי יזדקק בשנה הבאה למתנת בשר ודם – הרי שיוצא הוא עתה ידי חובה זו בבקשת פרוסת העוגה.

אכילה מרובה וסעודה מפסקת – מרבית באכילה ובשתייה בערב יום הכיפורים, ואוכלים בצהרי היום סעודה חגיגית. לאחר מכן, סמוך לתחילת הצום, אוכלים סעודה אחרונה הנקראת סעודה מפסקת, אוכלים בה מאכלים קלים בלבד, ומסיימים מבעוד יום, לכל

המאוחר חצי שעה לפני שקיעת החמה.

סליחה – מפייסים איש את רעהו, כדי שלא יישארו עוונות שבין אדם לחברו, שעליהם אין יום הכיפורים מכפר.

טבילה – ראוי מאד לטבול במקווה בערב יום-הכיפורים, כדי להיכנס ליום זה זכים וטהורים.

'וידוי' ראשון בתפילת מנחה – נוהגים להקדים את תפילת מנחה. בסיום תפילת העמידה אומרים 'וידוי' – **"אשמנו, בגדנו" וכו'**, ואחר כך את תפילת **"על חטא"**, המופיעה במחזורי התפילה של יום הכיפורים.

ברכת הילדים – ראש המשפחה נוהג לברך את ילדיו לפני שהולכים לבית הכנסת. הוא מניח את ידיו על ראש כל אחד מהם, בתורו, ומברכם. הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו היה נוהג לברך את תלמידיו בברכת כהנים **"יברך ה' וישמרך" וכו'**. נוסח הברכה לבנים: **"ישימך אלקים כאפרים וכמנשה..." ולבנות אומרים: "ישימך אלקים כשרה, רבקה, רחל ולאה, וה' ישפיע עליכם שפע ברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם, ויכתוב ויחתום אתכם לחיים טובים וארוכים, בתוך כל הצדיקים ובתוך כל ישראל. אמן"**.

הדלקת הנרות – לפני כניסת היום הקדוש בשעת

הדלקת הנרות מדליקים נרות ומברכים על ההדלקה:

"ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של שבת ויום הכיפורים"; "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה".

נר זכרון – בערב יום הכיפורים מדליקים נר זכרון שידלק במשך כל היממה של יום הכיפורים. נוהגים להדליק נר זכרון גם בבית הכנסת (אך יש להיזהר שלא טלטלו, וכן אין להדליקו לאחר זמן התקדש החג). במוצאי יום הכיפורים, ב'הבדלה', מברכים "בורא מאורי האש" על נר זה.

תחילת הצום – הצום מתחיל בשעת הדלקת הנרות של ערב יום הכיפורים. מסירים את נעלי העור ונועלים נעלי בד או נעל מחומרים סינטטיים אחרים. משתדלים ללבוש בגדים הדורים ולבנים, ומתעטפים בטלית. הנשואים (יותר משנה) לובשים גם 'קיטל' (מעין חלוק) לבן, וכך הולכים לבית הכנסת לתפילת 'כל נדרי' ותפילת ערבית של יום הכיפורים.

כל נדרי – התפילה הפותחת את יום הכיפורים נקראת 'כל נדרי'. לפני כן מוציאים שני ספרי תורה (או יותר) מארון הקודש, והאנשים שמחזיקים את ספרי התורה עומדים מימין ומשמאל לחזן.

תפילת 'כל נדרי' באה לבטל נדרים שאנו נודרים ושוכחים לקיים. נדר שלא קויים הוא דבר חמור, ועל כן

אנו מודיעים, כי כל הנדרים שנידור בשנה הבאה יהיו בטלים ומבוטלים. משום כך, כל ימות השנה, רבים נוהגים, שכאשר הם מבטיחים משהו, מוסיפים ואומרים 'בלי נדר', כדי שההבטחה לא תקבל תוקף של נדר.

יום-הכיפורים, י' בתשרי

צום – זו היא המצוה המרכזית והחשובה ביותר של היום. נוסף על איסור אכילה ושתייה, חל איסור גם על רחצה, נעילת נעלי עור, יחסי אישות ושימוש בתמרוקים. הצום מתחיל, כאמור, בערב יום הכיפורים ומסתיים למחרת בערב.

חמש תפילות – יום הכפורים הוא היחיד בשנה שבו מתפללים חמש תפילות: ערבית, שחרית, מוסף, מנחה ונעילה (המכוונות כנגד חמשת בחינות הנפש: נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה).

נעילה – היא התפילה החמישית המסיימת את היום הקדוש. תפילה זו נקראת נעילה משום שבה ננעלים שערי שמים, והקדוש ברוך הוא חותם דין אמת לכל הבריות.

מסיימים בתקיעה בשופר – בגמר תפילת נעילה תוקעים בשופר – תקיעה אחת.

יתד לסוכה – במוצאי יום הכיפורים, מתחילים בבניית הסוכה, או על כל פנים מדברים או לומדים אודות בניית הסוכה.

(מעובד מתוך אתר צעירי חב"ד www.chabad.org)

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)



עזרה ראשונה לנפשו

סדר התנאי



את הדלת לשנה החדשה פותחים לרווחה

'פדיון כפרות' – בעשרת ימי תשובה, עשרה ימים שבין ראש השנה ליום כיפור, נוהגים לקיים את מנהג 'הכפרות'. מנהג המבטא את רצוננו שה' יסלח לנו על כל החטאים. ניתן לעשות את מנהג הכפרות גם עם כסף. נהוג לקחת סכום סמלי הנקרא בשם "פדיון כפרות". אומרים את פסוקי ה"כפרות" דלהלן:

"בני אדם יושבי חושך וצלמוות אסירי עני וברזל, יוציאם מחשך וצלמות ומוסרותיהם ינתק. אוילים מדרך פשעם ומעונותיהם יתענו. כל אכל תתעב נפשם ויגיעו עד שערי מות. ויזעקו אל ד' בצר להם, ממצוקותיהם יושיעם. ישלח דברו וירפאם, וימלט משחיתותם. יודו לד' חסדו, ונפלאותיו לבני אדם. אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלה, להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר פדהו מרדת שחת מצאתי כפר".
לאחר מכן מסובבים את הכסף בתוך מעטפה מעל הראש שלוש פעמים ואומרים:

"זה חליפתי, זה תמורתי, זה כפרתי. זה הכסף ילך לצדקה. ואני אלה לחיים טובים ארוכים ולשלום".



לאחר עריכת הכפרות תורמים את הכסף.

**עזרו לנו להמשיך בעשייה ע"י תרומותיכם לעמותת "תניא – מודעות עצמית ביהדות".
ליצירת קשר ולמשלוח תרומות**

בנייד: 052-5-675-770

או בכתובת: ת"ד 33 כפר חב"ד מיקוד – 60840

הסיפור השבועי

איזה חג יש לנו?

אזלו. גם כשניסה להציע תשלום כפול ומשולש לא הצליח להשיג מושב בטיסה.

באין ברירה החליט לטוס למוסקווה, שבה מתגורר אחיו, ובלבד שלא יישאר במקום זר ביום הכיפורים. נאמר לו כי רק בבוקר יוכלו לדעת אם יש מקום פנוי בטיסה למוסקווה.

הוא פנה לבקש עזרה מיהודי מקומי, שהחזיק דוכן לממכר תרופות והיה בעל קשרים מסועפים. האיש אכן ניסה והשתדל, אך גם הוא לא הצליח למצוא לו מקום בטיסה. הוא אמר לצליק כי באפשרותו לסדר לו מקום באכסניה שליד נמל התעופה. כך יהיה זמין לעלות מיד לטיסה אם יתפנה מקום. צליק הסכים.

צליק קיבל מקום לינה באכסניה. כשנכנס אל חדרו ראה כי במיטה השנייה ישן מישהו. הוא עלה על מיטתו, עייף מתלאות היום, ושקע בשינה עמוקה.

בשעה מוקדמת התעורר צליק ויצא מן החדר, לבדוק אם יש מקום פנוי בטיסה למוסקווה. נאמר לו כי עדיין מוקדם מדי, וכי רק בעוד כמה שעות יוכלו לדעת. הוא שב אל חדרו ומצא שהגבר שישן במיטה השנייה התעורר. צליק בא במבוכה. הוא ביקש להתפלל בחדר, אך הגבר הביט בו בעין בוחנת, והוא לא ידע מה טיבו של ברנש זה. לבסוף ניסה לגשש אם בכוונתו של האיש לצאת. הוא נכנס עמו בדברים ושאל מתי יוצאת הטיסה שלו, אם הוא אמור לצאת בקרוב או שהוא נשאר בחדר.

הלה שכב על מיטתו והשיב כי אינו ממהר ובינתיים הוא נשאר בחדר. "למה אתה שואל?", פנה אל צליק. בצלאל ענה בחיוך: "אתה מפריע לי... יש לנו חג היום בערב, ואני רוצה להתפלל..."

מיד אחרי ראש השנה עלה צליק (בצלאל) שיף למטוס שהביא אותו מטשקנט שבאוזבקיסטן אל טביליסי שבגרוזיה. המשימה שהוטלה עליו היתה להביא לולבים והדסים בעבור הקהילה היהודית בטשקנט.

זה היה בסוף שנות השישים, בימים האפלים של המשטר הקומוניסטי. אמנם כבר חלה התרככות מסוימת ברדיפת הדת, אך עדיין כל ענין יהודי היה כרוך בסכנה.

צליק שיף, אז נשוי טרי, השתייך לקהילת חסידי חב"ד שהרחיקו לטשקנט. רדיפות הדת באזורים ההם התנהלו בעוצמה פחותה מבחלקים אחרים של ברית המועצות, וכך יכלו החסידים לנהל אורח חיים יהודי וחסידי.

מדי שנה צץ מחדש הקושי להשיג את ארבעת המינים בעבור בני הקהילה. אתרוגים הובאו מחוץ לארץ וערבבות צמחו על גדות הנחלים, אולם לולבים והדסים לא היו בנמצא.

הפתרון נמצא בגרוזיה. בסוחומי היו דקלים לרוב, ומהם היה אפשר לקטוף לולבים. כמו כן בכותאיסי ובקולאשי צמחו שיחי הדסים. צליק כבר היה מורגל במשימה. בשנים האחרונות נסע לגרוזיה, קטף בעצמו את הלולבים וההדסים, ארז אותם כהלכה והביאם לטשקנט.

כוונתו היתה לחזור לטשקנט קודם יום הכיפורים. הכול התבצע כהלכה. שוטר מקומי, שעמו תיאמו מראש את המבצע וגם קיבל שכר הגון, בא לקבל את פניו בכבוד וליווהו לכל אורך הדרך. השוטר אף הביא סולם ומסור וסייע במלאכת הקטיפה.

צליק סיים את קטיפת הלולבים וההדסים, ארז אותם כיאות, ופנה לנמל התעופה כדי לחזור לטשקנט. אולם בבואו לשם התברר לו כי כל כרטיסי הטיסה לטשקנט

היום. "בוא אחריי", פקד עליו.

מספר צליק: "יצאנו החוצה והופתעתי לראות רכב צבאי ונהג ממתנים לקצין. עלינו אל הרכב והקצין הורה לנהג לנסוע במהירות אל המטוסים היוצאים לטשקנט. כל המעברים נפתחו לפניו מיד.

"כשהגענו אל המטוס שהיה אמור לצאת לטשקנט, פנה הקצין אל הטייס והורה לו, מצביע בידו עליי: 'הוא נוסע איתך'. הטייס לא פצה פה וכיוון אותי לעבר דלת העלייה למטוס. כך עליתי אל המטוס והגעתי לטשקנט לפני כניסת היום הקדוש.

"בטרם נפרדנו שאל אותי הקצין: 'אם אגיע לטשקנט כיצד אוכל למצוא אותך?'. עניתי: 'שאל בבית הכנסת על צליק, והכול ידעו לומר לך'. ואכן, כעבור כמה חודשים נפגשנו שוב בחמימות רבה בטשקנט, בתקווה לשמור על קשר".

(מפי בעל המעשה, ר' בצלאל שיף, ירושלים)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

"בבקשה תתפלל", אמר האיש בשלווה, "לא אפריע לך". צליק התעטף בטליתו, הניח את התפילין, ועמד להתפלל ופניו אל הקיר. כשסיים את התפילה סובב את פניו בחזרה לעבר האיש. לבו החסיר פעימה.

"בעודי מתפלל האיש התלבש ופתאום אני רואה מולי קצין במדי צבא", מספר צליק. "הבטתי בדרגות שעל כתפיו ונוכחתי כי הוא קצין רם דרג. רעדה אחזה בי. אם רק ירצה, יוכל למסור אותי לידי אנשי הג-פ-או (המשטרה החשאית) בעוון פעילות דתית".

לפתע פנה אליו הקצין ושאל בשקט: "איזה חג יש לנו היום?". צליק לא הבין את כוונתו. הוא היה מבולבל מכל המצב. בלי לחשוב יותר מדיי השיב: "היום ערב יום כיפור".

הקצין התיישב בחזרה על מיטתו והרהר כמה רגעים. לבסוף פלט, כמדבר לעצמו: "איי, מישה, אפילו דבר כזה לא זכרת!". פתאום הליט את פניו בידיו ופרץ בבכי...

כאשר נרגע שאל את צליק בנימה החלטית: "מה אתה צריך?". צליק אמר לו שהוא צריך להגיע לטשקנט עוד

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!



טל' 052-5675770



עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

שבת שבתון

טובים השנים מן האחד

כאשר יום הכיפורים חל בשבת נראה, לכאורה, שיש כאן סתירה: בשבת מצוה לאכול ולשתות ויש ענין של עונג שבת, ואילו ביום הכיפורים חייבים לצום, ועד כדי עינוי – "ועיניתם את נפשותיכם". כמו כן בשבת מצוה לשמוח (כמאמר חז"ל על הפסוק "וביום שמחתכם" – "אלו השבתות"), ואילו יום הכיפורים ענינו תשובה, שגורמת לכאורה מרירות ולא שמחה.

אולם לאמיתו של דבר יש קשר פנימי עמוק בין יום השבת ליום הכיפורים, עד שיום הכיפורים נקרא "שבת שבתון". כשיום הכיפורים חל בשבת משתלבת אפוא השלימות של השבת במעלתו המיוחדת של יום הכיפורים, ובכך נוצרת מעלה מיוחדת.

דרגות בתשובה

בעבודת התשובה בכלל יש כמה וכמה דרגות. עבודת התשובה בחודש אלול מוגדרת '**תשובה תתאה**' (=תשובה תחתונה). זו התשובה במובנה הבסיסי – חרטה על העבר וקבלה טובה על העתיד; תיקון הענינים הלא טובים שקרו במהלך השנה. למעלה מזה היא התשובה בעשרת ימי תשובה, המוגדרת '**תשובה עילאה**' (=תשובה עליונה). האדם מתעלה לדבקות עזה בקב"ה, עד שהוא עומד מעל כל עניני חטא ועוון.

במידה מסויימת קיימת ההבחנה הזאת גם בין ימות החול לשבת. בימות החול האדם נדרש לתקן את עצמו ולעסוק בעבודת התשובה הפשוטה, 'תשובה תתאה'. לעומת זאת, בשבת הוא מגיע לתשובה עליונה יותר, 'תשובה עילאה' (כי 'שבת' אותיות 'תשב', אלא שזו 'תשובה עילאה', ולא תשובה פשוטה על חטא ועוון).

למעלה מכל חטא

יום הכיפורים מייצג את השלימות הגבוהה ביותר של 'תשובה עילאה'. ביום זה מתעלה יהודי לדרגה רוחנית גבוהה של התקשרות בקב"ה. הוא עומד למעלה מכל עניני היום יום, שגרמו לו להיכשל ולמעוד, והוא חושף את הקשר השורשי העמוק שלו עם הקב"ה, שמצד נקודה פנימית זו אין כלל אפשרות של חטא ועוון.

כאשר יום הכיפורים חל בשבת מתחברת המעלה של יום הכיפורים, שענינו 'תשובה עילאה', עם מעלתה של השבת, שגם בה ישנו הענין של 'תשובה עילאה', וכך מגיעים לשלימות גבוהה עוד יותר. בקביעות כזאת עומד יהודי בדרגה גבוהה ביותר של התקשרות לקב"ה.

מעין הגאולה

חיבור המעלות של יום הכיפורים ויום שבת קודש מגיע לשיאו בסיום היום הקדוש. בשבת, זו השעה של 'רעווא דרעוויין' (=עת 'רצון הרצונות', שעת מנחה לעת ערב), וביום הכיפורים זו שעת 'נעילה', שבה ננעלים כל השערים ובני ישראל נשארים לבדם עם הקב"ה עצמו. נמצא שכאשר יום הכיפורים חל בשבת, שעה זו היא ההתגלות של "באור פני מלך חיים" בשלימות העליונה ביותר.

חיבור זה קשור גם כן לגאולה הקרובה. שבת היא "מעין עולם הבא", וביום הכיפורים מאיר מעין הגילוי האלוקי שיאיר לעתיד לבוא. על כן קביעות השנה הזאת (כאשר יום הכיפורים חל בשבת) מחזקת עוד יותר את התקווה והציפייה לראות את עבודת הכהן הגדול בבית המקדש השלישי בקרוב ממש.

(משיחת הרבי מליובאוויטש, ספר השיחות
תנש"א כרך א'; תורת מנחם תשמ"ה כרך א')



מארז ניגוני חב"ד



מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!

4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

שבת שלום!!!

**וגמר חתימה טובה לשנה טובה ומתוקה
בגשמיות וברוחניות לכל בית ישראל!!!**

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com



הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת יום הכיפורים	הדלקת הנרות	עיר
18:57	17:46	י-ם
18:59	18:01	ת"א
18:58	17:52	חיפה
19:00	18:04	ב"ש

על חטא שהטאנו לפניך



נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון